



Arrest

nr. 159 533 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 3 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Tristan WIBAULT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen worden op 10 november 2015 aangetroffen op de luchthaven te Zaventem terwijl zij trachten met vervalste paspoorten naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

voegde toe dat haar echtgenoot alles regelde. Een smokkelaar zorgde voor een visum van een Europees land.

Op 27.11.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties. Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 28 van Verordening 604/2013 om een spoedig antwoord verzocht. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 28(3) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Frankrijk met toepassing van artikel 28(3) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene verklaarde dat zij en haar gezin naar het VK wilden reizen, maar in België werden tegengehouden. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van haar verzoek voor internationale bescherming door de Franse instanties omdat zij en haar gezin niet naar Frankrijk kunnen -de betrokkene merkte op : "U kent de situatie daar"- en omdat ze in België wil blijven en haar kinderen in België naar school gaan.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende schoonzus te hebben. Ze maakte verder gewag van in het VK verblijvende familie.

Middels een tussenkomst van haar raadsman d.d. 26.11.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties haar asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Frankrijk betreft niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de opvang van asielzoekers ontoereikend is en reeds jaren wordt gekenmerkt door structurele tekortkomingen. De betrokkene stelt verder dat ze mentale gezondheidsproblemen kent, daardoor in een kwetsbare situatie verkeert en een overdracht enkel kan plaatsvinden indien er garanties zijn qua opvang. De betrokkene verwijst naar het rapport van 17.02.2015 van mensenrechtencommissaris Muiznieks volgend op zijn bezoek aan Frankrijk van 22 tot 26 september 2014, naar het rapport van Asylum Information Database" (AIDA) van januari 2015 en naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Op 27.11.2015 bracht de betrokkene via haar raadsman een historiek betreffende de toestand van haar gezondheid tussen september 2012 en september 2015 aan.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de tijdens het verhoor geuite wens in België te kunnen blijven herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen worden vastgelegd voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een

bepaalde lidstaat te kunnen blijven is dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Verder merken we op dat kinderen van de betrokkene ook in Frankrijk onderwijs zullen krijgen.

De betrokkene stelde tijdens het verhoor dat onze diensten op de hoogte zijn van de situatie in Frankrijk ("U kent de situatie daar"), maar duidde of concretiseerde dit niet verder. De betrokkene bracht geen concrete elementen aan die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor expliciet verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. Betreffende de in verband met haar gezondheid aangebrachte elementen benadrukken we dat er ons inzien geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene en haar kinderen in Frankrijk niet in hun hoedanigheid van asielzoekers niet de nodige zorgen zouden verkrijgen of dat in België aangevatte behandelingen in Frankrijk niet zouden kunnen worden verder gezet. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse instanties werden bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen indien ze dat wenst. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37).

Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten met betrekking tot de volgens haar ontoereikende opvang in Frankrijk beamen we dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende noodopvangplaatsen (pagina 74). Verder wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat de plaatsen in de reguliere opvangstructuren prioritair worden toegekend aan onder meer gezinnen met jonge kinderen zoals het gezin van de betrokkene (pagina 80). Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende de in België verblijvende schoonzus merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende schoonzus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van

toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. In het geval van de betrokkene betreft het een schoonzus.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28 j° 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties. ”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk

vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,

tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van de artikelen 4, 5 en 28, lid 3 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 5 en 10 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende de uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 1560/2003/EG) en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

Op 29.12.2015, de dag van de betekenis van de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij gevraagd om toegang te krijgen tot het administratief dossier. Door de afwezigheid van een antwoord, moet de verzoekende partij haar verzoekschrift opstellen zonder concrete kennis van alle stukken van het dossier. (stuk 6)

Volgens artikel 5.6 van de Verordening 604/2013 zorgt de lidstaat ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting van de verklaringen van de asielzoeker heeft.

Artikel 4 van de Verordening 604/2013 verplicht de overheid om informatie over de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur te melden. Tijdens de procedure heeft de verzoekende partij geen informatie gekregen over de behandeling van de asielaanvraag binnen de Verordening 604/2013. Tijdens hun interview kregen de familieleden zelfs tegenstrijdige informatie over de verzochte landen. De bestreden beslissing zelf maakt geen melding van een datum voor de afsluiting van een akkoord.

De Dienstvreemdelingenzaken vervult dus zijn verplichtingen niet opdat de verzoekende partij dienstig de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen betwisten, wat een schending van de rechten van de verdediging vormt.

“55. Met betrekking tot de gerechtelijke procedure heeft het Hof reeds geoordeeld dat de procespartijen ingevolge het beginsel van hoor en wederhoor, dat deel uitmaakt van de rechten van de verdediging als bedoeld in artikel 47 van het Handvest, het recht moeten hebben om kennis te nemen van alle bewijzen en opmerkingen die aan de rechter zijn voorgelegd teneinde invloed uit te oefenen op zijn beslissing en daarover standpunten uit te wisselen (arresten van 14 februari 2008, Varec, C 450/06, Jurispr. blz. I 581, punt 45; 2 december 2009, Commissie/Ierland e.a., C 89/08 P, Jurispr. blz. I 11245, punt 52, en 21 februari 2013, Banif Plus Bank, C 472/11, punt 30; zie tevens met betrekking tot artikel 6, lid 1, van het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, EHRM, arrest Ruiz-Mateos tegen Spanje van 23 juni 1993, Series A no. 262, § 63).

56. Indien een rechterlijke beslissing wordt gebaseerd op feiten en stukken waarvan partijen, of een van hen, zelf geen kennis hebben kunnen nemen en waarover zij dus geen standpunt hebben kunnen innemen, zou zulks in strijd zijn met het fundamentele recht op een doeltreffende voorziening in rechte (arrest Commissie/Ierland e.a., reeds aangehaald, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” [1 HvJ, ZZ tegen Secretary of State for the Home Department (C-300/11), GK 4 juni 2013; §-56.]

Tweede onderdeel

Onder het bezwaar van een mogelijke toegang tot het administratief dossier, vermoedt de verzoekende partij dat de afsluiting van het overnameakkoord geen rechtstreeks gevolg is van het gebrek op antwoord binnen de termijn van 15 dagen. De verzoekende partij stelt dan ook vast dat er geen bevestiging van dit akkoord werd vermeld in de beslissing terwijl er 15 dagen verstreken zijn sinds de vermoedelijke afsluiting van het stilzwijgend akkoord.

Op 17.12.2015 verscheen de verzoekende partij voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van beroep te Brussel waar zij de wettigheid van de detentie betwistte. Op dat moment was er nog geen sprake van een akkoord. Vreemd genoeg kwam het akkoord één maand na het verzoek terwijl artikel 28 van de Verordening 604/2013 eist dat de bewaring zo kort mogelijk duurt en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden.

De verzoekende partij vreest dus dat er na het impliciet akkoord in de praktijk een tweede verzoek na een eerste antwoord tot weigering volgt. Artikel 5 van de Verordening 1560/2003 bepaalt de

mogelijkheid om de herziening van een eerste weigeringsbeslissing te vragen. Maar dit bepaalt ook dat deze herziening geen nieuwe toepassing van de bepalingen van de Verordening 604/2013 met zich mee brengt.

Nochtans blijkt het uit de praktijk dat de Dienstvreemdelingenzaken regelmatig misbruik maakt van Artikel 5 van de Verordening 1560/2003 om tot een impliciet akkoord te komen na een eerste weigering. Zo heeft uw Raad al in een ander dossier vastgesteld:

“Verder dient te worden vastgesteld dat het voor de Raad ook op dit vlak onmogelijk is zijn wettigheidstoetsing door te voeren, daar het eerdere overnameverzoek van 2 oktober 2015 aan de Bulgaarse autoriteiten en de weigering van de Bulgaarse autoriteiten op 15 oktober zich niet in het administratief dossier bevinden. (...) Het tweede terugnameverzoek van 19 oktober 2015 bevindt zich wel in het administratief dossier: hieruit blijkt dat de terugname wordt gevraagd op grond van het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een binnenkomstvisum uitgegeven door de Bulgaarse ambassade in Ankara, na verlenging geldig tot 31 oktober 2015. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de Raad niet beschikt over het eerdere over- of terugname door de Bulgaarse autoriteiten, zodat niet kan worden nagegaan waarop deze weigering precies gestoeld is en of de Bulgaarse autoriteiten desgevallend nog verdere opmerkingen hebben gemaakt. Ook in de bestreden beslissing van 18 november 2015 is slechts sprake van een overnameverzoek aan Bulgarije van 19 oktober 2015 en de kennisgeving van 18 november van het stilzwijgend akkoord aan de Bulgaarse autoriteiten. Nu de Raad omwille van het onvolledig administratief dossier niet over deze informatie beschikt, terwijl deze wel degelijk relevant kan zijn, is het voor hem onmogelijk om na te gaan of deze wel relevant kan zijn, is het voor hem onmogelijk om na te gaan of deze eerdere weigering als een element kan of moet beschouwd worden dat duidt op een weigering om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen en om haar in Bulgarije op te vangen, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt.” [RvV, arrest nr. 156.636 van 25 november 2015.]

De verzoekende partij vraagt dan ook naar de zekerheid dat Frankrijk instemt met het stilzwijgend akkoord en de nuttige voorbereidingen doorvoert om een opvang ter beschikking te stellen. In ieder geval vereist een stilzwijgend akkoord dat de Dienstvreemdelingenzaken de schriftelijke bevestiging van Frankrijk krijgt voor enige uitvoering.

Artikel 10.2 van de Verordening 1560/2003 bepaalt: *“Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent. De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen.”*

Op 29.12.2015 heeft de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd te laten weten via welke vervoersmiddelen en naar welke Franse stad (département) zij ingeschreven moet worden. (stuk 7) Dit bleef tot nu toe onbeantwoord.

Conclusie

De procedurele waarborgen ontbreken om te kunnen beseffen of het risico van schending van artikel 3 EVRM, zoals ontwikkeld in het tweede middel, voldoende uitgesloten is binnen de overnameprocedure.”

2.3.2.1.2. Waar verzoekster de schending inroept van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

Verzoekster betoogt dat zij haar verzoekschrift diende op te stellen zonder dat zij kennis had van de concrete stukken van haar administratief dossier. Ter terechtzitting erkent verzoekster evenwel dat voorafgaand aan deze terechtzitting zij inzage kon hebben in de stukken van haar administratief dossier en zij geeft vervolgens niet aan dat zij in dit verband nog bemerkingen heeft. Aldus blijkt niet dat verzoekster belang heeft bij het door haar in dit verband in haar verzoekschrift naar voor gebrachte

betoog of dat dit vermag afbreuk te doen aan de wettigheid van de motieven zoals deze zijn opgenomen in de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekster verwijst naar het bepaalde in artikel 5, zesde lid van de Dublin III-verordening – dat voorziet dat de verzoekende partij en/of haar raadsman tijdig toegang dienen te hebben tot een samenvatting van de verklaringen van de verzoekende partij – merkt de Raad daarenboven ook nog op dat de belangrijkste verklaringen van verzoekster ook zijn opgenomen in de bestreden beslissingen. Verzoekster geeft niet aan dat deze in de bestreden beslissingen gehanteerde verklaringen die zij aflegde foutief zouden zijn weergegeven. Aldus blijkt evenmin dat verzoekster op enigerlei wijze was verhinderd op nuttige wijze de motieven van de bestreden beslissingen te betwisten.

Verzoekster betoogt verder nog dat verweerder is tekort gekomen aan zijn informatieplicht bedoeld in artikel 4 van de Dublin III-verordening. Daargelaten de vraag of dit het geval is, dringt de vaststelling zich evenwel op dat verzoekster tijdens het zogenaamde Dublin-onderzoek reeds werd bijstaan door een raadsman met kennis van de geldende reglementering. Zelfs indien er sprake zou zijn geweest van bepaalde tekortkomingen in het kader van de informatieplicht blijkt in casu nog niet dat deze verzoeksters rechten van verdediging in het kader van de administratieve procedure hebben miskend of dat deze afbreuk kunnen doen aan de wettigheid van de bestreden beslissingen. Verzoekster en haar echtgenoot hadden alzo bijvoorbeeld ook de mogelijkheid om te wijzen op de eenheid van het gezin voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen en de opvangproblemen in Frankrijk die volgens hen een overdracht aan Frankrijk in de weg staan, gegevens die door het bestuur vervolgens in rekening werden gebracht.

Verzoekster stelt nog dat de bestreden beslissingen geen melding maken van een datum voor de afsluiting van een akkoord, waarmee zij lijkt te doelen op een akkoord tussen België en Frankrijk. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag, in die zin dat uit de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk blijkt dat de Belgische overheden op 27 november 2015 een overnameverzoek hebben gericht tot de Franse overheden en de Franse overheden dit verzoek worden verondersteld te hebben aanvaard gelet op het verstrijken van de antwoordtermijn bepaald in artikel 28, derde lid van de Dublin III-verordening, met name 2 weken. Aldus blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing dat er sprake is van een impliciet overnameakkoord dat dateert van twee weken na 27 november 2015. Verzoeksters betoog laat op het eerste zicht niet toe vast te stellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen het artikel 28 van de Dublin III-verordening zou hebben miskend.

Ter terechtzitting stelt verzoeksters raadsman, na raadpleging van de stukken van het administratief dossier, dat met name het tweede onderdeel van haar eerste middel speculatief is, behoudens waar werd ingeroepen dat er sprake diende te zijn van een bevestiging door Frankrijk dat zij de verantwoordelijke lidstaat zijn. Hij geeft aan niet te volharden in het overige betoog betreffende onder meer artikel 5 van de verordening 1560/2003/EG dat handelt over situaties waar er sprake is van een negatief antwoord van de verzochte lidstaat. De raadsman benadrukt wel dat een bevestiging van verantwoordelijkheid voorhanden dient te zijn in het dossier teneinde zekerheid te hebben dat de nuttige voorbereidingen worden doorgevoerd om een opvang ter beschikking te stellen. Hij verwijst naar artikel 10 van de verordening 1560/2003/EG, dat voorziet dat, ingeval van een impliciet akkoord, de verzoekende lidstaat ervoor dient te zorgen dat het nodige overleg plaatsvindt om de overdracht te organiseren en dat de verantwoordelijke lidstaat daarom verzocht, onverwijld en schriftelijk dient te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent en zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen dient te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen. Wat dit betreft merkt de Raad evenwel op dat niet blijkt dat verweerder in zijn weigeringsbeslissing niet zou kunnen volstaan met te wijzen op het impliciete overnameakkoord zoals dit wordt voorzien in de Dublin-reglementering om te besluiten dat de behandeling van de asielaanvraag aan Frankrijk toekomt. Om te komen tot een effectieve overdracht binnen de gestelde termijnen is voorzien in een overleg tussen de betreffende lidstaten en een bevestiging van verantwoordelijkheid, indien daarom verzocht, door de verzochte lidstaat, doch er blijkt niet dat dit overleg of deze bevestiging reeds plaats dient te hebben gevonden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf. Er kan prima facie niet worden vastgesteld dat dit betoog van verzoekster de wettigheid van de thans bestreden beslissingen op zich aantast. Er blijkt geenszins dat een '*impliciet*' akkoord dient te worden gevolgd door een '*expliciet*' akkoord opdat verweerder kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissingen. Zoals verzoekster zelf in wezen ook aangeeft, zijn de bevestiging van

verantwoordelijkheid en het overleg vereist om te kunnen komen tot een effectieve tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, doch aldus blijkt nog niet dat het nog niet voorhanden zijn hiervan het nemen van de bestreden beslissingen op zich in de weg staat. Het artikel 10 van de verordening 1560/2003/EG voorziet op zich ook niet dat de aangezochte lidstaat op voorhand reeds een opvangplaats dient te hebben voorzien. Wat de vraag betreft of verzoekster en haar gezin bij overdracht aan Frankrijk opvang zullen kunnen krijgen, wordt verder verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

De Raad benadrukt dat verweerder op omstandige wijze heeft toegelicht, met verwijzing naar de verklaringen afgelegd door verzoekster en de concrete omstandigheden van haar situatie, op welke wijze hij tot de vaststelling is gekomen dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek. Er wordt ook duidelijk toegelicht op welke rechtsgrond hij zich hiervoor baseert. Tevens wordt ingegaan op de door verzoekster en haar raadsman naar voor gebrachte elementen en bezwaren tegen een overdracht naar Frankrijk. Gelet op deze omstandige en uitvoerige motivering, en nu verzoekster ter terechtzitting – en nadat zij in de mogelijkheid was om kennis te nemen van de stukken van het administratief dossier – ook niet aangeeft na kennisneming van het dossier nog bemerkingen te hebben, kan prima facie niet worden vastgesteld dat verzoeksters rechten van verdediging werden miskend derwijze dat haar recht op een doeltreffende voorziening in rechte in het gedrang zou zijn. Verzoekster stelt in haar conclusie dat de procedurele waarborgen ontbreken om te kunnen vaststellen of het risico van een schending op artikel 3 van het EVRM voldoende is uitgesloten binnen de overnameprocedure, doch gelet op het gegeven dat zij voorafgaand – zoals dit blijkt uit de stukken in het dossier – in de mogelijkheid was om op dit punt haar standpunt naar voor te brengen en in dit verband uitvoerig is gemotiveerd in de bestreden beslissingen, en zij thans beschikt over een schorsend beroep in het kader waarvan zij haar belangen kan vrijwaren in het licht van deze verdragsbepaling, maakt zij zulks geenszins concreet aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken voert een restrictieve lezing uit van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 die niet conform is met de rechtspraak van het EHRM.

Artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 bepaalt dat een lidstaat zich verantwoordelijk verklaart indien: “(...) het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”

Deze formulering is geïnspireerd op het arrest van het Hof van Justitie van NS dat zich aansluit bij MSS-arrest van het EHRM. Maar we moeten nu beseffen dat artikel 3 EVRM een ruimere bescherming biedt dan die welke ingeschreven is in de Verordening door middel van het concept van de systemische tekortkomingen. Een aanvrager kan inderdaad aantonen dat een overdracht leidt tot een risico van onmenselijke of vernederende behandeling wanneer het asielstelsel van het betrokken land gedeeltelijk mislukkingen, tekortkomingen vertoont die niet als systemisch kan worden omschreven.

De verzoekende partij heeft in herinnering gebracht dat het arrest M.S.S. de mogelijkheid om zich te verbergen achter vermoedens van gelijkwaardige beschermingsnormen geweigerd heeft.

« 340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce. » [EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland (nr. 30696/09), GC 21 januari 2011; §340] [...]

Met het arrest Tarakhel heeft het EHRM een gezamenlijke vaststelling gemaakt van de mogelijke moeilijkheden van asielzoekers omtrent de toegang tot zijn rechten in een bepaald land en de impact van deze moeilijkheden op hun persoonlijke situatie, afhankelijk van hun kwetsbaar profiel. In dergelijke situaties van onzekerheid, eist het Hof dat de toepassing van Verordening 604/2013 vergezeld wordt van specifieke zekerheden. De zekerheid van een aangepaste opvang in dit geval.

« 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées cidessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système . Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

(...)

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

(...)

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée. » [EHRM, Tarakhel v. Suisse (nr. 29217/12), GC 4 novembre 2014; §115, 118, 120.] [...]

In tegenstelling tot de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken, moet de schending van artikel 3 EVRM niet aangetoond worden, maar wel uitgesloten zijn terwijl de zwaktes van een opvangsysteem geen zekerheid brengen over de vermoedelijk opvang van de familie.

Belangrijk voor de verzoekende partij, vormt de aandacht van het EHRM aan de bijzondere kwetsbaarheid van een familie van asielzoekers met kinderen.

“119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.” [EHRM, Tarakhel v. Suisse (nr. 29217/12), op cit.; §118.]

Het is noodzakelijk om artikel 3.2 van Verordening 606/2013, met inbegrip van het sleutelbegrip ervan, het concept van de "systemische tekortkoming", toe te passen op een wijze die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 EVRM, in het bijzonder de rechtspraak over de toepassing van de Dublin-verordening. Het zou in strijd zijn met de leer van het arrest M.S.S. om een drempel van bescherming tegen onmenselijke behandeling te willen vestigen binnen EU-recht dat restrictiever is dan die uit het EVRM.

Tweede onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken werd snel op de hoogte gebracht van de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij. Het gaat over een familie met drie kleine kinderen. Bovendien is de moeder al lang met een depressie gediagnosticeerd en in nood van een medische behandeling. (stuk 8)

Op 26.11.2015 heeft de advocaat van de verzoekende partij uitgedrukt dat een conforme toepassing van de Dublin-verordening eerst tot een mogelijk onderzoek naar de Franse verantwoordelijkheid moest leiden. In het geval van een akkoord, moesten specifieke zekerheden gezocht worden in de zin van het arrest Tarakhel, aangezien structurele tekortkomingen van het Frans opvangbeleid vastgesteld werden door een aantal waarnemers. (stuk 3)

De Commissaris voor de rechten van de mens van de Raad van Europa heeft de tekortkomingen van het Frans opvangnetwerk vastgesteld in zijn bezoekrapport van 17 februari 2015. Volgens dit rapport

krijgt enkel een minderheid van de asielzoekers een opvangplaats binnen het netwerk en zijn de spoedinrichtingen onvoldoende. Het is bewezen dat families op straat zitten door gebrek aan opvang.

« 54. Au cours de sa visite, le Commissaire a pu constater que la France connaît d'importantes difficultés en matière d'accueil des demandeurs d'asile, malgré les efforts significatifs qui ont été consentis pour renforcer le dispositif national d'accueil des demandeurs d'asile (DNA). »

55. Le DNA, qui englobe le dispositif d'hébergement et un réseau de plateformes d'accueil, d'information, d'orientation et d'accompagnement des primo-demandeurs d'asile, permet théoriquement de proposer aux demandeurs d'asile un logement dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile (CADA) durant l'examen de leur demande. Le Commissaire note cependant qu'en pratique les capacités d'accueil sont très nettement insuffisantes : il n'existe aucun CADA en outre-mer, tandis qu'en métropole seuls 33 % des demandeurs d'asile ont été admis en CADA en 2014 . »

56. Le Commissaire a connaissance de l'existence, depuis 2000, d'un dispositif ATSA – Accueil Temporaire Service de l'Asile – visant à pallier le manque de places en CADA, mais il constate que ses capacités limitées à environ 2 200 places ne suffisent pas à satisfaire tous les besoins. Le Commissaire note, en outre, que les demandeurs d'asile, qui ont pourtant tous le droit de bénéficier de conditions matérielles d'accueil décentes en vertu de la « directive accueil » 2003/9/CE 44, ne sont pas admis en CADA si leur demande d'asile est examinée dans le cadre de la procédure dite « prioritaire ». (...)

57. Le Commissaire note que les demandeurs d'asile qui n'ont pas trouvé de place en CADA ou qui n'y sont pas admis n'ont accès qu'au dispositif d'hébergement d'urgence, qui se caractérise par sa précarité. En effet, celui-ci est constitué de places en centres d'hébergement d'urgence, en hôtels et plus rarement en appartements. Avec 24 600 personnes prises en charge en 2013, le dispositif d'hébergement d'urgence est devenu, du fait de saturation du DNA qui n'a admis que 14 480 nouveaux demandeurs d'asile en 2013, le principal dispositif d'hébergement des demandeurs d'asile.

58. Au cours de sa visite, le Commissaire a pu rencontrer dans le nord de Paris des demandeurs d'asile afghans sans hébergement durable et donc contraints de vivre et de dormir dans des parcs ou dans la rue , parfois depuis plusieurs mois . Plusieurs ONG ont indiqué au Commissaire que cette situation touche également, de manière plus préoccupante encore, des familles . » [Comm Rechten van de Mens (2015)1, Muižnieks Bezoekrapport van Frankrijk 22-26 september 2014, 17 février 2015; §54-58.] [...]

(stuk 9)

De verzoekende partij heeft dan verwezen naar de toen beschikbare versie van het AIDA-rapport dat melding maakt van een lijst met prioritaire begunstigden voor de toegang tot de centra.

“According to the circular of 3 May 2007 on the missions assigned to CADA centres, 274 the persons who should benefit from priority admission to these centres are: newly arrived asylum seekers (at the first stages of the procedure); families with children, single women, persons joining asylum seekers already accommodated in a reception centre (spouse, dependent parents, grandparents and children), single young adults, young applicants who have been declared adults following an age assessment; asylum seekers with health problems with a medical notice and finally those who have been flagged by the Ministry of Foreign Affairs.” [Aida, Country Report France, Third Update, January 2015; p. 60.]

In afwachting hebben deze personen toegang tot de spoedinrichtingen, maar sommige inrichtingen zijn verzadigd, zoals al geweten is sinds 2014.

« In theory, only accommodation is provided in the context of these emergency reception centres. Food or clothing services may be provided by charities. However, in the Rhône department for instance, these emergency schemes are also saturated. At the end of 2014 in Lyon, 196 people were accommodated in hostel rooms. At the end of December 2014, 41 vulnerable persons whose case should have been prioritised (families with minor children, pregnant women for instance) had no housing in the Rhône Département.” [Idem; p. 61.]

Alles opgeteld, krijgt slechts 31% van de geregistreerde asielzoekers opvang door de Franse overheden in 2013 en 33% in 2014.

“In any case, according to the ministry of interior data, 31% of the asylum seekers in 2013 (meaning 18 421 asylum seekers) had not benefited²⁷⁹ from a housing funded by the State.” [Idem; p. 61.]

“However, as of 31 December 2014, 10,317 persons, including 62.8% families were accommodated in emergency reception facilities, awaiting their entry into a regular reception centre.²⁶¹ In his visit report, released in February 2015, Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights from the Council of Europe notes “that reception capacities are in practice very clearly inadequate: there is no CADA overseas, while in metropolitan France only 33% of asylum seekers were admitted to a CADA in 2014”. [Aida, Country Report France, Fourth Update, December 2015; p. 74.]

Deze tekortkomingen zijn gekend en werden nog recentelijk uitgedrukt door een verantwoordelijke van het UNHCR in de pers die geen verbetering heeft vastgesteld ondanks de aankondigingen.

« (...) la France souffre d'un passif en matière d'asile. La durée de traitement des dossiers et le fort pourcentage de déboutés agissent comme un effet repoussoir sur ceux qui hésiteraient. « L'information circule. Les personnes en besoin de protection savent que les conditions de réception des demandeurs

d'asile sont déplorables en France. Ils sont au courant que la procédure d'obtention du statut sera longue ; qu'elle pourra prendre deux ans ou plus et qu'ils ne seront peut-être même pas logés durant ce temps », rappelle Philippe Leclerc, le représentant en France du Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés. Même si le gouvernement s'est engagé dans un grand chantier pour héberger de plus en plus de demandeurs et pour raccourcir les délais de traitements, les effets en sont encore invisibles .
» [Le Monde, La France est-elle toujours une terre d'accueil ?, 14 septembre 2015 http://www.lemonde.fr/societe/article/2015/09/14/la-france-dechue-de-son-statut-de-terre-daccueil_] [...]
(stuk 10)

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist deze informatie niet. Het verwijst naar de recentste versie van het AIDA-rapport om het bestaan van noodopvangplaatsen te bewijzen en het feit dat de familie prioritair behandeld zal worden binnen het netwerk.

Dit zijn elementen die de verzoekende partij zelf had vermeld. Op zich vormt het geen zekerheid dat de familie wel in de praktijk een aangepaste opvang zal krijgen. Het risico dat de familie geen opvang krijgt in Frankrijk is niet uitgesloten.

De laatste versie van het AIDA-rapport geeft geen zicht op een mogelijke verbetering van de opvang tijdens de laatste periode. Wat de capaciteit van het opvangnetwerk betreft, blijft het jaar 2014 de referentie. Wat betreft 2015, komt enkel de officiële planning om het doel van 50% van de asielzoekers binnen het gewoon opvang netwerk te bereiken. Dit rapport brengt ook duidelijk informatie die twijfels doen ontstaan over de gepastheid van de noodopvangplaatsen in het algemeen: geen sociale begeleiding, families gevestigd in verschillende kamers, betere beschermingsgraad voor de mensen die in de gewone opvang verblijven, enz.

Het kan niet uitgesloten worden, gezien de bestaande informatie, dat de familie geen opvang, of geen aangepaste opvang zal krijgen.

Daarom kan de bestreden beslissing enkel wettig zijn ten opzichte van artikel 3 EVRM als ze vergezeld wordt van expliciete waarborgen van de Franse overheden dat de familie onmiddellijk een aangepaste opvang en begeleiding zal krijgen na de overname. De bestreden beslissing houdt dergelijke waarborgen niet in.

Samenvatting van de middelen

In het licht van het voorgaande, zijn de middelen gebaseerd op de schending van fundamentele rechten, artikel 3 van het EVRM (en het gelijkaardige artikel overgenomen door het Handvest), ernstig en kunnen ze de schorsing van de aangevochten beslissing rechtvaardigen."

2.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd

en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

De Raad dient na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster en haar gezin, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster en haar gezinsleden zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op de tekortkomingen in het Franse opvangnetwerk zoals deze werden vastgesteld in het bezoekrapport van 17 februari 2015 door de Commissaris voor de rechten van de mens van de Raad van Europa. Zij stelt dat volgens dit rapport enkel een minderheid van de asielzoekers een opvangplaats krijgt binnen het netwerk, de spoedinrichtingen onvoldoende zijn en ook families met kinderen op straat zitten door een gebrek aan opvang. Onder verwijzing naar het AIDA rapport van januari en december 2015 wijst zij erop dat families met kinderen weliswaar voorrang krijgen bij het toekennen van een plaats in een centrum en zij in afwachting hiervan toegang hebben tot de spoedinrichtingen, doch sommigen hiervan verzadigd waren eind 2014. Zij wijst verder op een persartikel in Le Monde van september 2015 waarin een vertegenwoordiger van het UNHCR andermaal wijst op de opvangproblemen in Frankrijk en stelt dat het engagement van de Franse overheden om meer asielzoekers op te vangen nog niet zichtbaar is in de praktijk. Zij is van mening dat het risico dat zij geen opvang zal kunnen krijgen niet kan worden uitgesloten.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk heeft gemotiveerd betreffende het door verzoekster ingeroepen opvangprobleem in Frankrijk. Er wordt zo gesteld:

“Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten met betrekking tot de volgens haar ontoereikende opvang in Frankrijk beamen we dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende noodopvangplaatsen (pagina 74). Verder wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat de plaatsen in de reguliere opvangstructuren prioritair worden toegekend aan onder meer gezinnen met jonge kinderen zoals het gezin van de betrokkene (pagina 80). Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”

Verweerder steunt zich aldus op het AIDA rapport bijgewerkt tot 27 november 2015, waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier. In dit rapport wordt uitgebreid ingegaan op de opvangmogelijkheden in Frankrijk voor asielzoekers (vanaf p. 69). Hierbij wordt ingegaan op een wijziging in de asielwetgeving in Frankrijk die ook op het vlak van de opvang grondige wijzingen heeft gebracht door een volledige omzetting van de gewijzigde opvangrichtlijn. Er wordt gesteld dat vanaf 1 november 2015 het nieuwe opvangsysteem in verschillende prefecturen reeds werd toegepast en op het gehele Franse grondgebied operationeel wordt vanaf januari 2016. De wetgeving voorziet dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten, de toewijzing van opvangplaatsen nationaal wordt gecoördineerd en een “speciale noden”-assessment wordt doorgevoerd in het kader van de toewijzing van opvang. De nieuwe wetgeving voorziet ook in een “guichet unique” om terzelfdertijd de asielaanvraag te kunnen registreren en te voorzien in opvang. Er wordt vervolgens melding gemaakt van verschillende vormen van opvang die worden aangeboden: opvangcentra voor asielzoekers, waaronder zowel collectieve opvangcentra als private huisvesting en andere vormen van accommodatie gefinancierd door het ministerie van Binnenlandse Zaken, waaronder noodopvangplaatsen. Er wordt aangeduid dat asielzoekers in aanmerking komen voor een plaats in een opvangcentrum en dat als er op dat ogenblik geen plaats beschikbaar is zij op een wachtlijst worden gezet en in afwachting een tijdelijke opvang krijgen. Er werden in 2015 4.200 bijkomende plaatsen voorzien in de opvangcentra en er is sprake van effectief voorziene bijkomende plaatsen in de eerste semesters van 2015. Voor de jaren 2016 en 2017 worden 3.500 en 2.000 bijkomende plaatsen voorzien. Er wordt melding van gemaakt dat het aantal plaatsen in de opvangcentra niet toereikend is. Ook in de noodopvang worden

bijkomende plaatsen voorzien tegen eind 2015. Het rapport maakt er melding van dat de plaatsen in de reguliere opvangcentra bij voorkeur worden toegewezen aan kwetsbare asielzoekers, waaronder families met jonge kinderen.

Uit voormeld rapport, en de stukken van verzoekster, blijkt dat Frankrijk – net zoals verschillende andere lidstaten – moeilijkheden kent om voldoende opvangplaatsen ter beschikking te stellen van asielzoekers. Er is wel duidelijk sprake van recente wetswijzingen en initiatieven om hierin verbetering te brengen. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt ook niet zonder meer dat verzoekster kan stellen dat de situatie in het jaar 2014 qua opvang de referentie blijft. Er blijkt daarnaast ook duidelijk uit voormeld AIDA-rapport, zoals wordt aangeduid in de bestreden weigeringsbeslissing, dat voor de opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra voorrang wordt gegeven aan o.a. gezinnen met jonge kinderen. Tevens blijkt dat Frankrijk om een tekort aan opvangplaatsen te compenseren een systeem van noodopvangplaatsen kent, waarbinnen asielzoekers worden opgevangen. Verzoekster geeft aan haar twijfels te hebben bij de gepastheid van de noodopvangplaatsen in het algemeen, onder meer naar sociale begeleiding toe, doch maakt prima facie nog niet aannemelijk dat in het kader van deze noodopvangplaatsen het basisrecht op opvang of op een doeltreffende asielprocedure zou worden miskend. Wat de noodopvang betreft, is er verder inderdaad sprake van dat het mogelijk is dat verschillende gezinsleden in verschillende kamers moeten slapen omdat mannen en vrouw apart worden gelegd, doch hierbij wordt wel degelijk aangeduid dat het de norm is dat leden van eenzelfde kerngezin bijeen kunnen blijven.

Verzoekster benadrukt haar kwetsbaar profiel doordat zij een gezin met drie minderjarige kinderen vormt en stelt dat ten deze op verweerder een positieve verplichting rust om bijkomende garanties te vragen aan Frankrijk betreffende de opvang. Zij verwijst naar de zaak Tarakhel van het EHRM. De Raad is evenwel van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. In casu wordt niet ontkend dat verzoekster als gezin met drie minderjarige kinderen een kwetsbaar profiel heeft. Evenwel kan de situatie van Italië geenszins vergeleken worden met de situatie van Frankrijk. Zoals hiervoor werd besproken kan voor Frankrijk bezwaarlijk gesteld worden dat er geen opvangmogelijkheden zijn en blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen voorhanden zijn dat de familie dreigt uit elkaar te worden gerukt of terecht te komen in opvang die helemaal niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Evenmin komt uit een lezing van de door verzoekster voorgelegde stukken prima facie een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in Frankrijk naar voren. Verzoekster verwijst naar bronnen die spreken over getuigenissen van families die op straat dienden te verblijven, doch deze handelen over de situatie in 2014 en/of specifieke regio's en er blijkt niet dat deze situatie, onder meer in het licht van de bijkomende voorziene opvangcapaciteit en de gewijzigde wetgeving waarbij sprake is van een nationale coördinatie van de toewijzing van opvangplaatsen en een "speciale noden"-assessment, zich actueel nog voordoet. Verweerder wijst er verder ook op dat de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster en haar gezin.

De Raad stelt daarnaast ook nog vast dat verzoekster en haar gezin reeds op 19 oktober 2015 in Frankrijk zijn toegekomen. Op 10 november 2015 werden zij tegengehouden op de luchthaven te Zaventem terwijl zij middels valse paspoorten wensten door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Gedurende een kleine maand heeft het gezin aldus verbleven op het grondgebied van de lidstaten zonder dat zij enige bescherming vroegen of enige nood aan opvang of steun blijkt, hetgeen enige financiële reserve en zelfredzaamheid doet vermoeden.

Uit het geheel van de bovenstaande informatie is de Raad prima facie van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen opvangplaats of geen aangepaste opvangplaats zal kunnen verkrijgen voor haar en haar gezin. Verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat er in haar concrete situatie bijkomende concrete waarborgen moeten worden verkregen.

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder specifiek heeft gemotiveerd waar haar raadsman melding maakte van gezondheidsproblemen. Zo wordt gesteld:

"We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor expliciet verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. Betreffende de in verband met haar gezondheid aangebrachte elementen benadrukken we dat er ons inzien geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene en haar kinderen in Frankrijk niet in hun hoedanigheid van asielzoekers niet de nodige zorgen zouden verkrijgen

of dat in België aangevatte behandelingen in Frankrijk niet zouden kunnen worden verder gezet. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.”

Verzoekster brengt in dit verband geen concrete argumenten naar voor. Er is heden geen enkele aanwijzing noch in het administratief dossier noch in de bestreden beslissing noch in hetgeen de raadsman van verzoekster uiteenzet, dat erop duidt dat verzoekster geen toegang zal hebben tot opvang, medische en psychologische begeleiding in Frankrijk (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, par. 36). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de Belgische overheden hieromtrent garanties dienden te vragen. Er blijkt ook niet dat haar gezondheidstoestand haar verhindert te reizen, nu zij zelf aangeeft reeds in het land van herkomst te zijn behandeld geweest en deze gezondheidsproblemen haar ook niet hebben verhindert naar Europa te reizen.

Er kan prima facie worden aangenomen dat verweerder rekening hield met de verklaringen van verzoekster en de voorgelegde elementen. Uit de hierboven aangehaalde motivering, die bevestiging vindt in de stukken van het administratief dossier, blijkt dat verweerder, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoekster en Dublin-terugkeerder, bij haar verwijdering naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Er blijkt niet dat hij zich louter heeft beperkt tot een onderzoek naar systeemfouten in de asielprocedure of het opvangsysteem die van aard zijn te leiden tot een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM, doch hij is tevens uitgebreid ingegaan op de concrete situatie van verzoekster en haar gezin en de door haar naar voor gebrachte bezwaren tegen een overdracht aan Frankrijk. Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevatten op het eerste gezicht elementen die erop wijzen dat zij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van de algemene situatie voor asielzoekers of Dublin-terugkeerders qua opvang of de asielprocedure die ernstig tekort schiet of omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening aannemelijk maakt.

Verzoekster beroept zich ten slotte nog op een miskennis van artikel 3 van het Handvest – dat het recht op menselijke integriteit omvat –, doch enige concrete toelichting wordt in dit verband niet verstrekt en op het eerste zicht zijn er evenmin concrete indicaties voorhanden dat dit recht zou worden miskend als gevolg van de bestreden beslissingen.

Het tweede middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari 2016 door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS